

Cəfər, ey nuri-dideyi-Seyyid,
Qönçeyi-novrəsidiyi-Seyyid,
Üləma həqqini rəayət qıl,
Əhli-elmə həmişə hörmət qıl.
Demə bu kəfər, ol müsəlmandır,
Hər kimin elmi var – o, insandır.
Elmsiz adəmi xudayi-cəlil.
Dedi: - “Ən amü bəlʼəzəllü səbil”,
Babamız Adəm ol səfiyullah
Elmi-əsmayə oldu çün agah.
Ona yeksər məlayik etdi sücud,
Səcdəsin fərz eylədi məbudş
Elmdən oldu həzrəti-Loğman
Hikmət ilə səramədi-dövrən.
Elm bir nur, cəhl zülmətdir,
Cəhl duzəkdir, ² elm cənnətdir.
Üləma varisi-şəriətdir,
Füqəra bəisi-hidayətdir.
Əhli-təfsir açıqla Qurani,
çıxarıblar vüzuha mənanı.
Kimdi gör, xəşeyi-cənabi-xuda,
Dedi həq: - “Min ibadühil-üləma”.
Alimə kim ki, eyləməz hörmət
O deyildir peyəmbərə ümmət.
Sənə hər kimsə elm edər təlim,
Ona vacibdir eyləmək təzim.
Harda görsən, ona səlam eylə,
Baş əyib qul tək ehtiram eylə.
Qeyrini vəsf qılma yanında,
Sən dur, ol söyləyən zamanında.
İzisiz etmə xidmətində cülus.
Olma zəcrindən, ey pəsər, məyus.
Adəm ol, incimə qiraətdən.
Çubi-molla çıxıbdı cənnətdən.
“Gülsitan” içrə bülbülü-Şiraz
Farsilə edib bu nəğməni saz:
“Padşahi pəsər beməktəb dad,
Lövh-i-siminş dər kənar nəhad.
Çövri-ustad beh zirəhri-pəder”.
Bil ki, ustadın ey rəşid pəsər,
Sənə ruhaniyətdə oldu pəder.
Pəderin bir mənəm, bir ustadın,
Cəhd qıl yaxşı çıxmağa adın.
Səy qıl, aqi-valideyn olma,

Ziştü mərdudi-xafiqeyn olma.
Eylə ustadüvə həmişə dua,
Məğfirət qıl tələb xudadən ona.
Olma ol tift kimi sən bəszat –
Ki, öz ustadına dilərdi məmat.

1	Ən amü bəl əzəllü səbil -	Avam həmişə	zillətli yoldadır.
2	Duzəx	– cəhənnəm.	
3	Min	ibadihil-üləma -	Onun (allahın) qullarından biri
4	Cülus	– oturmaq.	

5	Padşahi	pəsər beməktəb dad,
	Lövhi-siminş dərkənər nəhad.	
	Çövri-ustad beh zimehri-pəder	

–	Bir şah öz oğlunu	məktəbə verdi.
	Ona bir qızıl lövhə verdi.	
	Lövhənin üstündə zərlə yazılmışdı:	
	Müəllimin əziyyəti atanın məhəbbətindən	yaxşıdır.
6	Məmat	– ölüm.